

ser paa Svindelen i vort Samfund; spiller hans ene Øje sig vidt op, det, der ser ind imod København, mod den egentlige Kapitalistsvindel; men det andet Øje lukkes ganske til, det, der vender ud imod Landet. Jeg synes, det havde ligget saa nær for, naar det ærede Medlem for Horsens Landkreds kræver Opklaring med Hensyn til en eventuel Svindel i Privatbanken, at han i samme Aandedræt havde gjort det, som jeg nu vil gøre mig til Talsmand for, nemlig ved, efter at jeg har sagt: „Her skal fuld Opklaring“, at føje til: „Men der skal ogsaa fuld Opklaring“. Der skal indledes kriminel Undersøgelse mod Privatbanken, jeg synes, det er nødvendigt. Men jeg maa samtidig kræve, at der skal indledes kriminel Undersøgelse mod Den sjællandske Bondestands Sparekasses Ledelse. Jeg synes, at det er lige saa nødvendigt; de to Ting supplere hinanden, de ere begge nødvendige. Skulle vi naa til fuld Opklaring og derved til et Grundlag for en Udrensning, maa det være ved kriminel Undersøgelse af begge Tilfælde. Jeg synes, at det ærede Medlem for Horsens Landkreds var ensidig; og jeg synes, at Retfærdigheden maa være alsidig.

Det gaar ikke an at holde Forholdet angaaende Den sjællandske Bondestands Sparekasses Bestyrelse i Uklarhed. Saa vidt jeg ved, er det i Øjeblikket kun henvist til en privat Injuriesag af den mærkværdigste Beskaffenhed. Jeg skal lige meddele ærede Medlemmer, der maaske ikke erindre det, hvad jeg sigter til, jeg tror, det er den eneste Retssag, der verserer i den Henseende. Den drejer sig om en Artikel i „Social-Demokraten“ af 16. Januar i Aar. Mod denne Artikel skyndte Hr. Ole Hansen sig at anlægge Sag, og denne Sag verserer for Domstolene. Han og Bondestandens Sparekasse vare beskyldte for de forfærdeligste Ting, men det faldt ham ikke ind at anlægge Sag. Men saa kom en Artikel i „Social-Demokraten“ den 16. Januar i Aar, og i denne Artikel, der fyldte et Par Spalter, var der en enkelt lille Parentes, og mod denne Parentes har Gaardejer Ole Hansen anlagt Sag. Saa kan han altid, naar Sagen er sluttet, sige: Der er anlagt Sag, og se, hvor jeg gik ud af den som renset og frikendt — hvis han da vinder denne Sag mod Parentesen. Jeg skal sige ærede Medlemmer, hvad det drejede sig om. Det drejede sig om nogle Summer paa en Kurskonto i Smør-Eksportforeningens Regnskab, en Kurskonto af meget lignende Art som den Saldopostering i Bondestandens Sparekasses Regnskab, hvor der var opført Udligningen af

Renter, og det var kun nogle Tusinde, men hvor selve de Summer, som laa bagved, vare skjulte, og det var Hundreder tusinder, og hvis disse Summer, det vil sige disse Realiteter, som de forholdsvis smaa Rentsummer skjulte, vare blevne bekendte for Sparekassens Tillidsmænd og for Foreningens Medlemmer, vilde deres Mistænksomhed være bleven vakt. Dette skildres i denne Artikel for Resten paa Grundlag af et Materiale, som Bladet „Børsen“ havde lagt frem. Ole Hansen anlagde ikke Sag mod Bladet „Børsen“, der havde fremlagt Originaldokumenterne og Regnskaberne, men mod „Social-Demokraten“, der skildrede disse Forhold, og som skrev, at Realiteten af disse Summer maatte Foreningens Medlemmer intet faa at vide om, og saa kom der i en Parentes „selvfølgelig; da man jo saa rimeligvis vilde være kommen paa Spor efter Kæltringestregene“, og saa fortsættes der, efter at Parentesen er sluttet: „Og Ole Hansen var heller ikke den, der gjorde Generalforsamlingen opmærksom derpaa; han kendte dem, men han tav endda“. Nu paastod Ole Hansen, at det, han kendte, var Kæltringestregene — det vil sige, det paastod han naturligvis ikke, men han paastod, at det, Artiklens Forfatter mente, var, at det var Kæltringestregene, han kendte, skønt disse Kæltringestreger ere omtalte i en Parentes. Nej, det var Realiteterne, som vare omtalte før Parentesen, som Artiklens Forfatter paastod, at han kendte. Paa dette Grundlag anlægges han saa Sag, og Sagen føres paa den Maade, at man tilkalder sprogkyndige Autoriteter, der skulle udtale sig om, hvorvidt man kan i en Artikel henvise til en Parentes, eller om det ikke snarere forholder sig saaledes, som Artiklens Forfatter gør gældende, at man ikke kan henvise til en Parentes, den er noget for sig, og der staar ikke i Artiklen udenfor Parentesen Tale om Kæltringestreger, og Ole Hansen behøver derfor ikke at føle sig injurieret.

Jeg siger, det er uanstændigt, at et saa stort Spørgsmaal skal løbe ud i en privat Injuriesag af en saadan Art. Men det kende vi jo saa ofte fra, naar Autoriteter, Embedsmænd eller andre beskyldes for noget, saa ender det hele med en Injuriesag af den usleste Art, og saa ender vedkommende Autoritet med, som den siger, at gaa fri og frank og renset ud af denne Sag. Men saaledes bør det ikke ende. Loven skal holdes, og Loven skal være lige for alle, og Sparekasseloven af 28.